

Grunde til at mistænke ham for nogen af de i en anden Paragraf nævnte Forbrydelser". Processkommissionen bliver altsaa ikke staaende ved, at vedkommende maa antages at ville undvige eller skjule sig eller gribes in flagranti og saa ikke vil høre op; men medtager ogsaa det Tilfælde, at han er mistænkt for en Forbrydelse. Under dette Tilfælde falder ogsaa den ind, der vil stifte Sld paa et Hus eller er i Færd med at sætte Svovlstikken til Taget, naar Politiet kommer til Stede. Ham kan man tage efter Processkommissionens Arbejde, fordi der er bestemt Grund til at mistænke ham for en Forbrydelse, men efter Lovforslaget skal man ikke kunne tage ham. Til Forhvar for denne Konsekvens af Forslagets Bestemmelse anførte den ærede Ordfører, at naar den antrufne kaster Svovlstikken og ikke sætter Sld paa, er der heller ingen Forbrydelse. Jeg ved, at den ærede Ordfører er Jurist, men jeg havde aldrig troet, jeg skulde høre noget saadant fra en Jurists Læber. Hans Tanke maa vel have været den, at det er en frivillig Tilbagetræden fra Attentatet. Nej, naar Sagen er denne, at en Mand er i Færd med at stifte Sld paa, og Politiet kommer og siger: Vil du kaste den Svovlstik, og han kaster den, saa er det ikke frivillig Tilbagetræden. Naagældende bliver at straffe for Attentat paa Brandstiftelse. Vi behøve i øvrigt slet ikke at tage det Eksempel, at Forbrydelsen endnu ikke er fuldbyrdet. Vi kunne lave det saaledes, at en Mand, der har stiftet Sld paa sin ene Længe, nu løber om til den anden Længe med en Brand for ogsaa at stifte Sld paa den, men kaster Branden, da han ser en Politibetjent. Overhovedet behøver man ikke dette Eksempel, thi som en æret Taler gjorde opmærksom paa, det gælder efter Lovforslaget ogsaa, at Politiet, naar det kommer til Stede, efter at Forbryderen har afsluttet sin Virksomhed, ikke kan anholde ham, naar han er en bosat Mand. Efter saaledes at have gennemgaaet § 3, skal jeg fremdrage § 9. Den indeholder Bestemmelserne om, naar Fængsling kan besluttes. Processkommissionens Udkast er i Lovforslaget traveget paa adskillige Punkter. For det første siger Processkommissionen: "Fængsling kan besluttes, naar der foreligger Mistanke om en Forbrydelse, hvorfor Straffen er osv." Forslaget siger: "Fængsling kan kun besluttes, naar der foreligger stellig Grund til at antage, at den paagældende har gjort sig skyldig i en Forbrydelse." Man har aabenbart villet forlange noget mere end Mistanke, man har sagt: Den løse Mistanke er ikke nok. Men naar der i en Lov siges "Mistanke", kan det ikke nytte Domme-

ren, at han blot siger, at han har haft Mistanke. Han maa kunne anføre antagelige Grunde for sin Mistanke. Nej, det korrekte Udtryk turde være — ogsaa naar vi faa den akkusatøriske Maksime — at Fængsling kan foretages, naar der er Mistanke, naturligvis Mistanke, der støtter sig paa Grunde. Disse lade sig imidlertid ikke saaledes, som her siges, knytte til stellig Grund, thi hvad er stellig Grund? Erfaringsmæssig vil den, der hysler med disse Sager, vide, at ofte er ikke blot Politiet og Dommeren, men ogsaa den offentlige Mening vendt mod en Person som mistænkt for en eller anden Forbrydelse, stont Mistanken væsentlig støtter sig paa ganske smaa Indicier, som imidlertid for den almindelige Forestilling ere tilstrækkelige til at vække Troen paa, at den og den har begaaet Forbrydelsen. Dette gælder navnlig med Hensyn til visse grove Forbrydelser, f. Eks. Brandstiftelse, Mord og deslige, og i saa Tilfælde er der ingen Grund til at tage andet end Kommissionens Forslag; i alt Fald skylder man Bevis for, hvorfor man vil have mere.

I Paragraffens Punkt 2 findes der en lille Forandring. Kommissionen siger, at naar der er Tøje til at antage, at man vil unddrage sig Ansaret ved at flygte eller skjule sig, skal man kunne anholde. Det er det eneste Tilfælde, der efter Lovforslaget har praktisk Betydning, naar man ser bort fra Bagabønder og deslige Personer og de Tilfælde, hvor der er Grund til at befrygte, at vedkommende ikke vil aflade fra sin forbryderiske Virksomhed. Her fordrer Udskæft: "særlig Tøje", men Kommissionen kun "Tøje" til at antage, at han vil undvige; Lovforslaget fordrer altsaa noget mere, hvilket jeg ikke skal undlade at gøre opmærksom paa. Hovedhjørningspunktet i Paragraffen er imidlertid det, som findes i Kommissionens Arbejde, at der er Fare for, at den paagældende, hvis han bliver paa fri Fod, vil modarbejde Undersøgelsen ved at fjerne Forbrydelsens Spor eller ved at paavirke andre, medens man har udeladt det i Lovforslaget, et Forslag, der vil lovgive for en Processordning, der er inkvisitorisk, medens Processkommissionen efter moden Overvejelse har sat Bestemmelsen ind, som fornøden ogsaa for den akkusatøriske Process. Sagen er den, at Ret til Fængsling i de nævnte Tilfælde ikke kan undværes ved nogen som helst Art af kriminel Retsspleje, det være sig enten akkusatøriske eller inkvisitoriske. Vilde man tænke sig dette Forslag ophøjet til Lov, vilde der efter 5 Aars Forløb ingen Retssikkerhed være i Landet. Den omhandlede Grund er netop Hovedgrunden til, at man maa holde Folk arre-